

De angst

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

C.L. Taylor

De angst

Vertaald door
Linda Broeder

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4446 6

© 2018 C.L. Taylor

© 2019 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Linda Broeder

Oorspronkelijke titel *The Fear*

Oorspronkelijke uitgever Avon, HarperCollins

Omslagontwerp Henry Steadman Design en Janine Jansen

Omslagillustratie © Henry Steadman Design

Foto auteur © Jim Ross

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn vriend Scott James,
die geen enkele uitdaging uit de weg gaat.

Lou

Zaterdag 24 maart 2007

Ik haat verrassingen. Zo erg zelfs, dat ik bijna ophing toen Ben me maandag op mijn werk belde en zei dat ik het weekend vrij moest houden omdat hij me wilde verrassen. Maar ik hing niet op. Ik deed alsof ik het leuk vond.

‘Gaat het?’ vraagt hij nu. ‘Je hebt toch geen last van wagenziekte?’

Mijn wit weggetrokken gezicht heeft niets te maken met het feit dat we in Bens krakkemikkige Volkswagen Golf over de M2 scheuren.

‘Het gaat prima,’ antwoord ik. ‘Maar vertel me nou gewoon waar we naartoe gaan.’

Hij tikt met zijn vinger tegen de zijkant van zijn neus en glimlacht. ‘Daar kom je snel genoeg achter.’

Ben zou eigenlijk niet meer zijn dan een onenightstand. Ik dacht dat hij meteen weer uit mijn bed – en mijn leven – zou verdwijnen zodra onze bezwete lijven waren afgekoeld. Maar hij piepte er niet tussenuit. Hij bleef de hele nacht en wilde me de volgende ochtend op een ontbijtje trakteren. Ik stemde in, deels omdat dat minder ongemakkelijk was dan te weigeren.

Maar vooral omdat ik honger had en er geen eten in huis was. Uiteindelijk zaten we meer dan twee uur in het eetcafé. Ik ontdekte dat hij een eigen bedrijfje had als grafisch vormgever, dat hij nog nooit naar een concert was geweest en dat zijn vader een enorme hypochonder was. Hij ontdekte dat ik enig kind was, dat ik als projectmanager bij een e-learningbedrijf werkte en dat mijn vader onlangs was overleden. Ben reikte meteen over de tafel, kneep zachtjes in mijn hand en zei dat hij het heel erg voor me vond. Toen hij vroeg of de band tussen ons hecht was geweest, veranderde ik snel van onderwerp.

Op een gegeven moment zal ik terug moeten naar mijn ouderlijk huis op het glooiende, groene platteland van Worcestershire om de boerderij leeg te ruimen en schoon te maken zodat ik hem kan verkopen, maar er is een goede reden waarom ik er al achttien jaar niet meer ben geweest.

‘Het is niet ver meer,’ zegt Ben terwijl we een bord met DOVER/KANAALTUNNEL/CANTERBURY/CHATHAM passeren. ‘Al enig idee waar we naartoe gaan?’

Mijn maag verkramp, maar ik antwoord op luchtige toon. ‘Canterbury heeft een mooie kathedraal. Je wilt toch niet gaan trouwen, hè? Ik heb geen jurk meegenomen.’

Als Ben me goed had gekend, zou hij merken dat mijn stem een halve octaaf te hoog klinkt en dat mijn mond in een krampachtige glimlach is vertrokken. Hij zou vragen of er iets was, in plaats van te lachen en een grapje te maken over een schaakhuwelijk in Gretna Green. Maar Ben en ik zijn pas een maand bij elkaar. Hij kent me nauwelijks.

Ik probeer mijn zenuwen te bedwingen, eerst door mee te zingen met Bens cd van de Arctic Monkeys, daarna door over koetjes en kalfjes te praten. Terwijl de kilometers voorbijzoeven, kletsen we over de dvd-box die we in één week heb-

ben gekeken, over het nieuwste schandaal in de roddelbladen en over de maansverduistering en waar we die hebben gezien. Rationeel gezien weet ik dat ik niks te vrezen heb. Ik ben tweeëndertig, niet veertien. En Ben heeft me niet gevraagd mijn paspoort mee te nemen. Maar ik heb nog steeds een knoop in mijn maag.

‘Zijn we er al bijna?’ vraag ik, terwijl Ben een flesje water aan zijn mond zet.

Hij schiet in de lach en besproeit het stuur met waterdruppeltjes. ‘Je bent toch geen kleuter meer?’

‘Nee, ik ben gewoon ongeduldig.’

‘Had ik je nou maar geblinddoekt. Of nee,’ hij stoot me even aan, ‘gekneveld.’

Ik verstijf maar lach geforceerd. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je van die sm-onzin houdt?’

‘Wie zegt dat het onzin is?’

Hij lacht weer. We lachen veel. Al vanaf onze eerste ontmoeting in een pub in Soho. Ik was op een afscheidsfeestje van mijn werk en had bijna een heel glas rode wijn over mijn topje geknoeid. Ben kwam net uit het herentoilet toen ik het damestoilet in dook en in mijn haast mijn tas liet vallen. Hij bleef voor de deur wachten om me mijn tas terug te geven. Hij was knap en aardig, en omdat ik dronken was, zei ik ja toen hij vroeg of hij me op een drankje mocht trakteren.

We zijn nu een maand samen. Over twee maanden gaan we uit elkaar. Als we dat al halen. Ik ben tweeëndertig en ik heb nog nooit een relatie gehad die langer dan drie maanden duurde. Vroeg of laat verpest ik het. Zo gaat het bij mij altijd.

We verlaten de M2 bij afslag 7, waar CANTERBURY/DOVER/MARGATE/RAMSGATE op het bord staat. Ik kan me niet voorstellen dat hij me meeneemt voor een weekendje Margate, al

zou dat best leuk kunnen zijn. Canterbury dan. Dat moet wel. Misschien had ik toch een witte jurk moeten meenemen.

‘Vertel nou waar we naartoe gaan,’ smeek ik.

Ben glimlacht maar zegt niets. Hij blijft grijnzen terwijl we de Boughton Bypass nemen vanaf het klaverblad en op de A2 invoegen.

‘Niet valsspelen,’ zegt hij als ik mijn telefoon wil pakken. ‘Als je het opzoekt, verpest je de verrassing.’

Dat was precies mijn plan.

Ik grijp de armsteun steviger vast terwijl we de afslag naar Canterbury passeren en ik een bord zie met DOVER 17 MIJL. Daar zouden we alleen naartoe gaan om de veerboot naar Calais te nemen. Maar Ben heeft niet gezegd dat ik mijn paspoort moest meebrengen. Hij heeft vast een idyllisch plaatsje in de buurt ontdekt, een pittoresk vissersdorpje of zo, uit het zicht van de veerboten en schepen.

‘We zijn er bijna,’ zegt hij terwijl we door Dover rijden, en ik zie een grijze streep zee tussen de gebouwen verschijnen. ‘Je zult het geweldig vinden, vertrouw me nou maar.’

Vertrouw me. Je moet me vertrouwen, Lou. Ik zal je beschermen, dat beloof ik. Ik hou van je. Dat weet je toch?

‘Ben.’

We zijn nog maar een paar honderd meter van de veerboot-terminal verwijderd, een grijze kolos pal aan zee. We snellen langs de kust en Ben remt af als we de douanepoortjes naderen.

‘Ben, ik...’

‘Maak je geen zorgen.’ Hij remt verder af en sluit aan in de rij. ‘Ik heb je paspoort meegenomen. Niet boos worden, maar dat heb ik uit je bureaula gepakt toen je gisteren stond te koken...’

‘Ik kan dit niet.’

‘Hoe bedoel je?’

Ik ruk aan de greep van het portier, maar het gaat niet open.
'Lou?'

Ik probeer het nog eens. En nog eens. Trekken en loslaten, trekken en loslaten. De zwarte plastic greep kleppert heen en weer, maar het portier gaat niet open. Hij heeft me opgesloten.

Het komt goed, Lou. Dit is wat we wilden. Alleen jij en ik. Een nieuw leven. Een nieuw begin op een plek waar niemand ons zal veroordelen. Nu kunnen we samen zijn, voor altijd.

Het raampje. Als ik dat opendraai, mijn gordel losmaak en naar buiten leun, kan ik het portier van buitenaf openmaken. Dan kan ik eruit.

'Lou?'

Ik probeer het raampje aan de passagierskant open te draaien, maar mijn vingers zijn nat van het zweet en de hendel glipt steeds uit mijn hand.

'Moet je overgeven of zo? Ik heb het portier van het slot gehaald. Sorry, er zit centrale deurvergrendeling op en...'

Een koude windvlaag blaast mijn haar in mijn gezicht terwijl ik uit de auto spring. Het is alsof ik weer veertien ben.

Mike is mijn grote liefde en ik die van hem. Hij neemt me mee naar Frankrijk voor een romantisch weekendje weg. Vanmorgen heb ik zo als altijd mijn schooluniform aangetrokken, maar ik ben niet met de bus naar school gegaan. Ik ben een halte eerder uitgestapt, op de hoek van Holy Lane, waar Mike in zijn auto op me stond te wachten. Hij heeft gezegd dat ik toiletpullen, schone kleding en mijn paspoort in mijn schooltas moest meenemen. De rest zou hij regelen.

Wendy

Zondag 8 april 2007

‘Monty!’ Wendy Harrison legt haar schop neer, klopt de aarde van haar tuinhandschoenen en komt overeind. ‘Monty, ik ga naar binnen!’

Bij het horen van haar stem springt haar gevlekte springerspaniël uit de struiken tevoorschijn en trippelt door het gras naar haar toe, met zijn roze tong uit zijn bek.

‘Dag, Monts.’ Wendy aait even over zijn kop. ‘Ik vind dat we allebei wel een koekje hebben verdiend, wat jij?’

De hond spitst zijn oren bij het woord ‘koekje’ en volgt zijn baasje gehoorzaam, met zijn blik strak op haar gezicht gericht, terwijl ze het kleine rijtjeshuis aan de rand van Great Malvern binnenloopt.

Wendy neemt een hap van haar vanillekoekje, kauwt erop, slikt het door en stopt de andere helft in haar mond. Als die ook weg is, neemt ze een slok thee en pakt nog een koekje. Ze zou er maar eentje nemen. Dat heeft ze zelfs in haar dieetdagboek gezet – vanillekoekje, 3 punten – maar inmiddels is de helft van het pak op.

Ach, wat kan mij het ook schelen, denkt ze bij zichzelf terwijl ze haar vinger over de touchpad van haar laptop beweegt. Ik begin morgen wel weer.

Het afgelopen uur heeft ze regelmatig haar Facebookpagina vernieuwd. Ze heeft vandaag al vier keer ingelogd en het is pas twee uur 's middags. Ze probeert wel afleiding te zoeken – met tuinieren, haar parttimebaan als boekhouder en wandelingen met Monty – maar haar gedachten dwalen steeds weer af naar Facebook. Zou er iets nieuws zijn gepost? Een update, een foto of locatie? Ze voelt paniek opblazen. Stel dat de informatie wordt verwijderd voordat ze die heeft bekeken? Stel dat ze iets belangrijks mist?

Ze weet niet meer precies wat haar heeft aangespoord om Lou Wandsworth te googelen. Misschien kwam het door een terloops gesprek met haar vriendin Angela over het vinden van een oud-klasgenoot op Facebook, of door een artikel in de krant, of misschien was het gewoon zo'n dag waarop ze wakker werd met het gevoel dat er zich donkere wolken in haar hoofd hadden samengepakt en niets haar kon opvrolijken, zelfs niet Monty die zijn kop op haar knie legde en met zijn onderzoekende bruine ogen naar haar opkeek.

Het duurde niet lang om Lou te vinden. Ze was de enige Louise Wandsworth op Facebook. Het probleem was dat Wendy alleen haar naam, haar profielfoto van een cartoonfiguurtje en haar vriendenlijst kon bekijken. Verder niets. Angela had haar laten zien hoe ze een eigen Facebookaccount kon aanmaken, maar dat kon ze niet gebruiken om met Lou contact te leggen. Dus maakte ze een nieuw account aan, noemde zichzelf Saskia Kennedy en voegde wat foto's toe van een vrouw die ze op internet had gevonden en die ongeveer even oud was als Lou.

Wendy's hart bonsde in haar keel toen ze op 'Vriend toevoegen' klikte. Maar er gebeurde niets. Haar verzoek werd genegeerd. Dagen gingen voorbij. Weken. Wendy googelde nog wat verder: 'Hoe zorg je dat iemand je vriendschapsverzoek op Facebook accepteert?'

Ze las dat het er verdacht uitzag als je weinig vrienden had – en geen gemeenschappelijke – dus voegde ze willekeurige mensen toe die in Londen woonden en ongeveer even oud waren als Louise. Bij mannen ging dat makkelijk – de vrouw op haar valse profielfoto was knap – maar het duurde wat langer voordat vrouwen haar vriendschapsverzoek begonnen te accepteren. Toen ze een stuk of vijftig vrienden had en haar tijdlijn had gevuld met grappige foto's en net zulke updates als die van haar 'leeftijdsgenoten', probeerde ze een aantal van Lou's vrienden toe te voegen. Tot haar verbazing lukte dat bij zeker een stuk of vijf. Toen ze Lou nog eens probeerde toe te voegen, werd haar vriendschapsverzoek geaccepteerd.

Ze was binnen.

Met een triomfantelijk gevoel klikte ze op Lou's fotoalbums. Na maanden speuren had ze eindelijk gevonden wat ze zocht. En niet slechts één foto van haar, maar tientallen. Lou had lang, bruin haar dat ze in een staart droeg. Een vleugje oogmake-up, maar geen lippenstift. Slank. Maar niet op een aantrekkelijke manier. Haar jas slobberde bij de schouders en haar rok viel wijd onder haar knieën. Haar wangen zagen bleek en waren hol, ondanks haar jonge leeftijd, als het ingevallen gezicht van een marathonloper of van iemand die in een paar maanden tijd dertig kilo was afgevallen.

Er vormde zich een knoop in Wendy's maag terwijl ze door de foto's klikte. Lou mocht dan geen standaard schoonheid zijn, ze werd wel op elke foto door andere mensen omringd.

Er waren foto's van Lou in schemerige bars waar ze cocktails dronk met breed glimlachende vriendinnen. Foto's van haar terwijl ze op een zonzakantie door de golven rende, zonder vetrandjes boven haar bikinibroekje. Lou op een bergtop met een waterdichte capuchon op haar hoofd en een triomfante-lijke uitdrukking op het gezicht. Lou in een avondjurk, samen met een donkerharige man gekleed als Clark Gable, die ze kust met haar ene voet achter zich opgeheven als een filmster uit de jaren vijftig. Ze was actief, geliefd, bereisd en tevreden. Alles wat Wendy niet was.

Na die eerste ontdekking keek Wendy een week niet meer op Facebook. Haar laptop bleef dicht. Ze werd al misselijk als ze erlangs liep.

Maar uiteindelijk kon ze haar nieuwsgierigheid niet langer bedwingen.

'Ik kijk nog even kort,' zei ze tegen Monty terwijl ze aan haar eettafel ging zitten en haar laptop openklapte. 'Daarna stop ik ermee.'

Dat was zeven maanden geleden.

'Even wachten, Monty,' zegt Wendy nu, terwijl haar hond met zijn snuit tegen haar knie duwt. 'We gaan zo wandelen.'

Ze pakt nog een koekje en stopt het in haar mond. Buiten pakken donkere wolken zich samen. Als ze nu niet gaan, wordt het een natte wandeling. Nog één keer de pagina verversen, zegt Wendy tegen zichzelf terwijl ze op de touchpad klikt, en dan pak ik mijn jas.

Maar dan verschijnt er iets op het scherm wat haar naar adem doet happen, zo scherp dat ze bijna stikt in een koekkruimeltje dat in haar keel schiet. Lou heeft een nieuw bericht op haar Facebookpagina gepost.

Ik heb de baan in Malvern gekregen en ik verhuis over een maand. Londen, ik zal je missen.

3

Lou

Zaterdag 21 april 2007

Ik probeer me al een maand schrap te zetten voor dit moment, maar niets had me kunnen voorbereiden op de wolk van herinneringen die over me neerdaalt zodra ik de Malvern Hills zie, glooiend als de rug van een draak, terwijl ik over de A4440 rijd: snoepjes kopen bij Morley's in een witpapieren zakje; lachen om de meisjes van de plaatselijke kostschool in hun bruine 'Batmancapes'; met mijn ouders naar St Anne's Well wandelen, wat voelde alsof ik een berg beklom; voor het eerst de karateclub binnenstappen, misselijk van de zenuwen. Er flitst een beeld door mijn hoofd van Mike, glimlachend en met uitnodigend uitgestoken hand. Ik probeer het te verdringen door me op de weg te richten terwijl ik langs Malvern over de A4103 naar Acton Green zoef. Ik heb deze route nog nooit zelf gereden – ik heb mijn rijbewijs in Londen gehaald – maar de weg staat in mijn geheugen gegrift door al die keren dat mijn vader me naar karateles bracht en weer ophaalde. Als ik langs mijn vaders favoriete drankhol rijd, The Dog and Duck, hoor ik mijn telefoon piepen. Ik gris hem van de passagiersstoel in de hoop op een berichtje van Ben, al weet ik dat hij het niet is.

Ik heb hem niet meer gezien of gesproken sinds die vreselijke middag in Dover vier weken geleden. Hij kwam achter me aan nadat ik was weggerend, wel een kilometer langs de kust.

‘Louise?’ Hij parkeerde zijn auto naast een dubbele gele streep, rende achter me aan, greep me bij de hand en dwong me te blijven staan. ‘Wat is er? Wat is er aan de hand?’

Ik schudde mijn hoofd en haatte mezelf om wat ik op het punt stond te doen.

‘Wat is er?’ vroeg hij. ‘Wat gebeurde er nou?’

Toen ik zei dat het me beter leek om elkaar niet meer te zien, sloeg zijn bezorgde uitdrukking om in verwarring. Waarom, wilde hij weten. Wat had hij verkeerd gedaan?

‘Niks,’ zei ik. ‘Helemaal niks.’

Hij bestudeerde mijn gezicht, op zoek naar antwoorden. ‘Waarom dan?’

Dat kon ik hem niet vertellen. Niet nadat ik de afgelopen achttien jaar had gedaan alsof Mike Hughes niet bestond. Dus mompelde ik maar dat ik het allemaal te snel vond gaan. Ik was nog niet aan een relatie toe. We hadden andere verwachtingen.

Ik huilde in de trein terug naar Londen en draaide mijn gezicht naar het raam zodat de man naast me mijn tranen niet kon zien. Ben had dit niet verdiend. Net zomin als al die andere mannen die ik met een leugen had gedumpt en verlaten. Als ik niet onder ogen zag wat mij op mijn veertiende was overkomen, zou ik de rest van mijn leven alleen blijven.

Ik kijk op mijn telefoon. Het is een berichtje van mijn beste vriendin Alice, die vraagt of ik veilig bij mijn vaders huis ben aangekomen. Ik leg de telefoon weer op de passagiersstoel, zet mijn richtingaanwijzer aan en sla links af naar Ledbury – en naar Mikes huis – in plaats van door te rijden naar Acton Green. Ik ben nooit bij hem thuis geweest. Wat had ik daar im-

mers te zoeken? Hij was een gerespecteerd lid van de gemeenschap, een karateleraar die geld inzamelde voor het goede doel met sponsorlopen en toernooien. Bovendien woonde hij daar met zijn vrouw Dee. Mike was erg bedreven in het geheimhouden van onze 'affaire'. Onze eerste kus was in de kleedkamer achter de dojo. Ik was veertien en het was nagenoeg een jaar nadat ik met karateles was begonnen, maar we hebben voor het eerst geneukt in...

Gebruik dat woord nooit meer.

Mikes stem snijdt door de herinnering.

Neuken is seks zonder emoties, Louise. Daar doe ik niet aan, en zo zal het al helemaal niet tussen ons zijn. Als wij voor het eerst met elkaar naar bed gaan, dan doen we dat omdat we van elkaar houden, en dat uiten we door...

Ik zet de radio aan en draai de volumeknop helemaal open. De muziek schalt zo hard uit de boxen dat het pijn doet aan mijn oren, maar ik zet het geluid niet zachter. Hoewel ik het nummer nauwelijks ken, zing ik luidkeels mee met onzinwoorden terwijl Mikes stem tussen de noten door sluipt en eist te worden gehoord.

Mike mocht me dan nooit naar zijn huis hebben meegenomen, ik wist precies waar hij woonde. Ik wist alles over hem – of zoveel als een meisje van veertien zonder internet te weten kon komen – en ik schreef het allemaal op in mijn dagboek. Ik luisterde gesprekken af tussen ouders en andere senseis, ik stelde de oudere leerlingen nonchalant vragen over hem, en tijdens die schaarse momenten dat ik alleen was met Mike, luisterde ik in vervoering naar alles wat hij me vertelde. Dat was nog voor onze eerste zoen. Lang daarvoor.

Ik sla rechts af op New Mills Way, nog maar één straat van Mikes huis verwijderd, en ik voel mijn vastberadenheid om-

slaan in doffe angst. Waar ben ik mee bezig? Ik zou mezelf toch eerst een paar weken de tijd geven om mijn vaders huis leeg te ruimen en aan mijn nieuwe baan te beginnen voordat ik Mike ging opsporen? Ik heb hem voor vertrek nog gegoogeld, om er zeker van te zijn dat hij zijn naam niet heeft veranderd of is ondergedoken. Maar nee, hij woont nog in hetzelfde huis als achttien jaar geleden en hij heeft een eigen zaak – Hughes Koeriersdienst – aan de rand van Malvern. Geen karateclub, godzijdank.

Ik parkeer de auto en leun met een diepe, haperende zucht over het stuur. Ik heb geen idee wat ik zal aantreffen als ik bij hem aanklop. Misschien doet zijn vrouw wel open. Of een van zijn kinderen, als hij die heeft. Wat moet ik dan zeggen? ‘Hallo, ik ben Louise, het meisje dat door je vader is misbruikt. Is hij thuis?’

Waarom leg je alle schuld bij mij? Je wist waar je aan begon.

Hou je mond, zeg ik tegen de stem. Ik was veertien. Ik had geen idee.

Als ik zulke vreselijke dingen heb gedaan, waarom heb je dan tijdens de rechtszaak niet tegen me getuigd?

Omdat ik doodsbang was voor wat je zou doen als je niet werd veroordeeld.

Dat lieg je. Je hebt niet tegen me getuigd omdat je van me hield.

Nee, dat is niet waar.

Jij hebt als eerste ‘ik hou van je’ gezegd. Jij zei dat je met me wilde trouwen en kinderen van me wilde. Weet je waarom al je relaties stuklopen? Waarom je Ben hebt weggejaagd? Omdat je nog steeds van mij houdt.

‘Nee.’ Ik sla met mijn vuist op het stuur en druk op de claxon om Mikes zacht fluisterende stem uit mijn hoofd te verdrijven. ‘Dat is niet waar. Dat is niet waar.’